

Но прѣзъ първитѣ денѣе още, азъ узнахъ че манастирскитѣ животъ бѣше съвсѣмъ други, отъ коакото си го мислѣхъ азъ. Тукъ нѣмаше нито дири отъ онази вѣднестностъ, набожностъ, постъ и непре-стайно молене, отъ които се страхувахъ азъ. Калугеритѣ спѣха, хранѣха се добръ, и пияха още по-добръ, а вуйчо ми бѣше имъ примѣръ въ всичко. Всичкиятъ ми трудъ се състоеше само въ това, дѣто по нѣкога, догдѣ той дрѣме, да зема нѣкоя черковна книга и да чета предъ него, за да се окажамъ по-добръ. Въ так-визъ случаи той гърмеливо ме псуваше на баща, на кръсть и пр., а по нѣкоя пжтъ ме и пѣваше. Инакъ той бѣше къмъ мене твърдѣ добръ, а скъщата ми служба бѣше: да му нареждамъ стаята, и да му обаж-дамъ, кога иска нѣкоя да му доиде.

По-нѣкога му доказвахъ мѣди селянки, особено сѣдѣ обѣдѣ, кога заспиха калугеритѣ — и въ ма-настирътъ биваше всичко тихо, и азъ, подиръ обаж-дането, пуцахъ ги въ стаята на вуйчо си. Скоро раз-брахъ азъ въ какво се състоеше тази работа, но то никакъ не смущаваше свитиятъ шумъ. Даже, вед-накъ, сѣдѣ като ме запиташе: умѣи ли да мѣлча, по-ржча ми, една таквазъ селянка да я скрия въ моята келіица. Вечерта тя отиде въ стаята му, а на су-тринята, защото бѣше недѣля — и много сѣдѣ надо-нешетъ въ манастирътъ, въмѣна се тя между множест-вото, и отиде безъ да я угадять.

Както виждате, азъ вървѣхъ по най-добриятъ Бо-жии пжтъ, и исполниски крачѣхъ къмъ райтъ. Иначе, азъ умѣихъ твърдѣ ревностно да се служа съ сгод-нитѣ тия за нѣравтъ ми обстоятелства. Манастир-скитѣ градини нѣмаха мира отъ мене, а въ манасти-рътъ, кога ми се надѣваше нѣщо хубаво предъ-очи, за-наеѣхъ го скриномъ въ келіицата си, а лѣтъ — тичай всѣки денъ на Лунава да се кжия.